

[Holger Eriksen.]

indgående forhandling med Vorherre; slutresultatet blev, at ødelæggelsen blev gjort afhængig af, om der fandtes bare 5 retfærdige. I det foreliggende tilfælde har man sat minimumskravet til 2 retfærdige menighedsråd. Jeg ville have foretrukket, at dette spørgsmål var blevet afgjort af et udvalg, der havde mere tilknytning til kirkelige forhold end lønningsudvalget, men det klares vel med et samråd med den højtærede kirkeminister.

Lærerlønningsforslaget er det forholdsvis dyreste, hvoraf også fremgår, at lærerne får forholdsvis mest i lønforhøjelse. Det skyldes dog i særlig grad, at der inden for lærerstanden findes et betydelig større antal ikke-forsørgere og samgifte, end der er inden for de øvrige grupper. Da man i den forrige lønningskommission behandlede forslaget om at oprette såkaldte overlærerstillinger, gik man fra socialdemokratisk side ind for, at der i stedet for skulle ydes et generelt alderstillæg. Det gik lærerne meget stærkt imod. De krævede denne overlærerstilling, og at der ved udnævnelse hertil skulle tages hensyn til kvalifikationer. Udviklingen har vist, at mit parti havde ret. Jeg gad se den skolemyndighed, der nogen sinde har povet at følge andre retningslinjer end de rent anciennitetsmæssige ved udnævnelser til overlærer. Gjorde man det, ville man jo simpelt hen diskvalificere den, der blev sprunget over. Men netop ved at følge anciennitetsprincippet fremkom der store uretfærdigheder. Det kunne forekomme, at en bestemt skole fortrinsvis havde unge lærere. Det betød, at man kunne blive overlærer i en ung alder. Til gengæld kunne de, der ikke var heldige i første omgang, komme til at vente meget længe på udnævnelsen. Det har man erkendt i det foreliggende lovforslag, hvorefter købstadslærere, der i 3 år har oppebåret slutløn i 3. lønningsklasse, automatisk rykker op i 4. og bliver overlærere.

I forbindelse med lønrevisionen har man også beskæftiget sig med muligheden af et forbud imod, at der ydes kommunale tillæg til lærerlønningerne. I en tid, da der er en vis lærermangel, kan der jo drives afpresning på dette område. København betaler mere end efter lønningsloven for folkeskolens lærere. Vil forstadskommunerne have lærere,

tvinges de derved til til en vis grad at betale tillæg, der svarer til den københavnske overpris, og så kommer turen naturligvis til købstæderne. Dette forhold er urimeligt for ikke at sige uforvarsomt, og der er fra kommunal side rejst ønske om på lovgivningsmæssig basis at få en ændring. Når der ikke foreligger forslag herom, skyldes det hensynet til de københavnske forstadskommuner. Jeg har dog siden ved samtale med kommunalmænd fra disse forstadskommuner fået den opfattelse, at de ikke mener, at problemet med at skaffe lærere, selv om et sådant forbud blev udstedt, var så alvorligt endda, og man bliver derfor nødt til at se nærmere på spørgsmålet i det kommende udvalg.

Til slut skal jeg blot sige to ord om de udgifter, som vedtagelsen af lovforslagene vil betyde. Det er rigtigt, at der bliver tale om store beløb, uden at det dog er muligt at sige, hvor stor en del deraf der skyldes selve revisionen, og hvor stor en del der alligevel ville være kommet til udbetaling. Spørgsmålet er imidlertid, om man stort set ved denne revision stiller tjenestemændene bedre end borgere i tilsvarende stillinger. Det mener jeg ikke er tilfældet, og spørgsmålet bliver derfor ikke, om samfundet har råd til merudgifterne, men om det har råd til at have en tjenestemandstand, der er utilfreds, fordi den bliver uretfærdigt behandlet. Jeg tror ikke, det kan være svært at træffe afgørelsen her, og jeg anbefaler samtlige lovforslag til velvillig behandling i det udvalg, jeg senere vil stille forslag om bliver nedsat.

Henry Christensen: Som det var tilfældet forud for 3 tidligere større lønreformer for statens tjenestemænd m. fl., er der også denne gang forud for fremsættelsen af de lovforslag, vi i dag har til behandling i det høje ting, gået et stort kommissionsarbejde. Kommissionen holdt sit sidste møde fredag den 11. april om aftenen, hvorefter kommissionsbetænkningerne gik i trykken. Disse var herefter klar den 18., og samme dag blev lovforslagene fuldstændig i overensstemmelse med betænkningen fremsat i det høje ting. Selv om jeg er bekendt med, at den højtærede finansminister til stadighed har kunnet holde sig underrettet — og også har gjort det — om